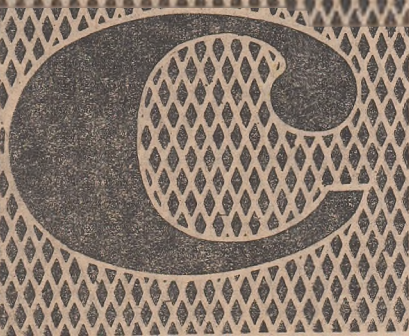

cartea

HASEK INEDIT

Iaroslav Hasek, părintele literar al „Bravului soldat Svejk” se afla, după cum se știe, pe fronturile revoluției din Rusia în 1918—1920.

Scriitorul a făcut parte din Armata a 5-a și a parcurs alături de ea, în lupta împotriva alb-gardiștilor și intervenționiștilor străini, un foarte lung drum. În această perioadă Hasek a desfășurat o intensă activitate agitatorică, în primul rând în localitățile Samara și Bugulma. Aceasta din urmă este un orașel aflat pe teritoriul de astăzi al R.S.S.A. Tătare. Aici Hasek a lucrat un timp în calitate de ajutor de comandant al orașului, după cucerirea acestuia de către Armata Roșie.

Publicăm mai jos, pentru prima oară în limba română, o schiță din această perioadă.

om energic

Iaroslav Hasek

gramă cu toate amănunțele joshnicei certări.

Să se instituie un tribunal revoluționar, cărui să i se predea cazul telegrafist-șef al cavaleriei petrogrădene, de care și el trebuie să fie implicat, într-un sau altul, în această trădare. Și chiar să nu are cunoștință de ea, să fie, ori să judecat în calitate de șef al serviciului de transmisiuni.

Erohimov era foarte punctual. Apărerea începea opt dimineața și mă ciocănea la două până la nouă și jumătate. Pleca și se așeză la orele două, cu noi idei, pe care le revolta până la patru. Figura se repeta și între nouă și zece.

Plimba prin cancelarie, cu capul în jos și repeta melancolic:

„E îngrozitor! Ce rușine pentru revoluție! Trebuie să te legătura direct cu conducătorii.”

Totul se va sfârși cu bine, încercăm să-l liniștesc. O să vezi, tovarășe Erohimov, că petrogrădenii se vor întoarce.

Întimpul acesta am primit următoarea telegramă de la Consiliul militar revoluționar al Frontului de apus: „Raportați numărul prizonierilor. Ultima telegramă despre marea victorie de la Bugulma este indescifrabilă. Cavaleria petrogrădenă a trecut pe lângă Bugulma și s-a alăturat Armatei a 3-a. Raportați dacă ați primit toate dispozițiile ce v-au fost trimise în ultima telegramă. Raportați, de asemenea, câte numere de gazetă în rusă și tătară ați scos. Titlul gazetei. Permiteți-mi cu un curier special amănunțite despre activitatea dumneavoastră. Așteptăm să vă manifeste pentru trupele albe, cu care am o trece de partea noastră și

conform cu legile în vigoare în timp de război”.

Telegrama a fost urmată de o alta: „Nu trimiteți curier special. Așteptați inspectorul Frontului de apus, împreună cu șeful secției politice a Consiliului militar revoluționar și tovarășul Morozov, membru al Consiliului, care se deplasează cu toate împuternicirile necesare”.

Erohimov era de față când am primit telegrama. I-am citit-o dorind să văd ce impresie va face asupra lui o asemenea inspecție, pe care, de altfel, o aștepta și el.

În prima clipă un zîmbet de bucurie îi apără pe față. În clipa următoare zîmbetul dispără și fu înlocuit cu o expresie de neliniște și de emoție sufletească.

— S-a zis cu tine, porumbelule! exclamă el întristat. Capul tău nebun nu mai face acum două parale.

Erohimov începu să se plimbe prin cancelarie cîntînd: „Scumpul meu căpșor, mult o să te mai port pe umeri?”

Apoi se liniști și spuse: — În locul tău m-aș căra la Manzelinsk iar de acolo la Perm. Îmi predai mie comanda și eu o să fac ordine.

— Cred că nu mă amenință nici un pericol, i-am răspuns eu.

Erohimov se așeză, începu să fluiera, apoi mă luă la întrebări:

— Nici un pericol? Căi i-ai rechiziționat? Nu i-ai rechiziționat. Ai pe undeva ostateci din rîndurile populației locale? N-ai. I-ai pus la contribuție pe locuitorii Bugulmei? Nu i-ai pus. Ai arestat contrarevoluționarii? Nu i-ai arestat. Și, în general, ai găsit vreun contrarevoluționar? N-ai găsit. Și mai spune-mi ceva: ai ordonat să fie împușcat măcar un popă sau un negustor? N-ai ordonat. Iar fostul primar al orașului e mort sau trăiește? Trăiește. Vezi! Și mai ai curajul să-mi spui că nu te amenință nici un pericol. Dragul meu, e vai de capul tău.

Se ridică de pe scaun, începu din nou să se plimbe prin cancelarie și să fredoneze: „Scumpul meu căpșor, mult o să te mai port pe umeri?” Sprijinindu-mi capul în mîini, mă uitam liniștit la gîndăci care foiau pe perete, lângă sobă.

— Dacă ai putea, cel puțin, să spui că ai o pușcărie adevărată, continuă el. Dar e cineva închis acolo? Nimeni. Dacă te-ai putea prezenta în fața inspecției cu o casă arsă din temelii, unde să se fi ascuns contrarevoluționarii. Dar tu n-ai nimic de arătat, absolut nimic. N-ai făcut nici măcar o percheziție în tot orașul. Pe cuvînt de onoare, mi-ești drag, cu toate că am o părere foarte proastă despre tine.

Erohimov se sculă, își aranjă curelele, se înarmă cu revolverul și un pumnal caucazian, de jumătate de metru, îmi întinse mîna și mă asigură că ține neapărat să mă ajute.

— Nu știu încă cum, dar găsesc eu ceva! M-am culcat și-am dormit ca un prunc îmbăiat. Dimineața Erohimov mi se înfățișă din nou:

— Ceva tot am făcut. Am muncit toată noaptea.

Mă luă și mă duse cu el prin tot orașul, pînă la fabrica de cărămizi. Acolo era un post de pază, din compania a cincea a regimentului din Tversk. Cînd se arăta cineva prin locurile acestea, sentinelele strigau:

— La stînga! Pe aici nu-i voie.

În centrul acestei așezări mă aștepta o mică surpriză: trei mormînte proaspete. Fiecare dintre ele, cu o placă și o inscripție. Primul: „Aici este îngropat fostul comisar. Impușcat în octombrie 1918. Contrarevoluționar”. Al doilea: „Aici este îngropat popa. Impușcat în 1918. Contrarevoluționar”. Al treilea: „Aici zace primarul. Impușcat în 1918. Contrarevoluționar”.

Picioarele începură să-mi tremure și abia am fost în stare să mă întorc în oraș.

— Am terminat-o cu ei peste noapte, îmi comunică satisfăcut Erohimov. Ți-am spus doar că o să te ajut. Acum ai ce arăta inspecției. M-am gîndit mult pînă să găsească soluția asta. Vrei să-i vezi?

— Pe cine? întrebă eu speriat.

— Ei, pe cine! Popa, primarul și comisarul, răspunse Erohimov. I-am închis pe toți în cocina de porci. După inspecție le dăm drumul acasă. Fii fără grijă, nimeni n-o să sufle o vorbă. Nimeni n-o să se apropie de mormînte. Băieții mei știu să-și țină gura. Acum ai totuși cu ce să te lauzi.

M-am uitat la el cu multă admirație. Am pornit-o să mă conving de adevărul spuselor lui. Nu mințea: din cocină răzbătea un glas de bas și melodia unui psalm foarte trist, cu refrenul: „Doamne miluiește, Doamne!”

REVISTA REVISTELOR

La telefon:

Zaharia Stancu

Rubrica ziarului „Literaturnaia Gazeta” intitulată „La un bărbat...”

La întrebarea ce dă și titlul rubricii, Zaharia Stancu a dezvăluit cititorilor sovietici subiectul cărții pe care o pregătește:

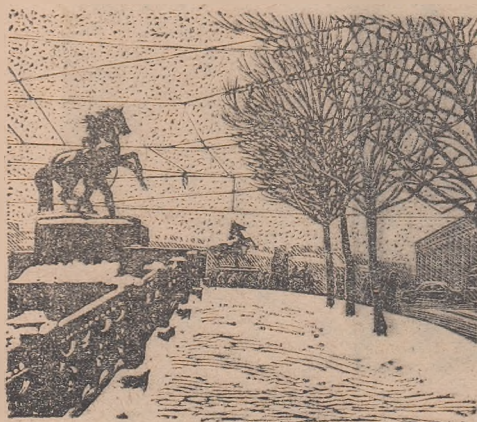
— Scriu un roman cu titlul „Vînt și ploaie”. Acțiunea lui se petrece în primii ani după eliberarea țării de cîmpitorii fasciști. A fost vremea luptei aspre pe care Partidul Comunist a desfășurat-o împotriva dușmanilor puterii populare, pentru unitatea tuturor oamenilor muncii de la orașe și sate. Această luptă a dat naștere unor episoade emoționante și aș vrea să zugrăvesc cu cît mai multă strălucire și veridicitate tabloul acelor zile...

Redacția ziarului sovietic s-a interesat de soarta lui Darie, binecunoscut cititorilor sovietici din romanul „Descult”.

— Darie, care străbate întreaga mea epopee „Rădăcinile sînt amare”, ocupă un loc important și în noua mea carte „Vînt și ploaie”. El luptă cu abnegație pentru fericirea poporului său. Cred că romanul va vedea lumina tiparului la jumătatea anului viitor.

În încheiere, scriitorul român a transmis cititorilor săi din U.R.S.S. felicitări călduroase cu prilejul Anului Nou.

HEBA

12 1964

Ultimul număr al revistei „Neva” publică un lung reportaj al lui V. Drujinin intitulat „Prin România”. Autorul a cîntreierat țara de la București la Baia Mare, de la Galați la Călugăreni, notînd tot ceea ce a găsit nou și frapant. Și a găsit multe: locuri care și-au schimbat înfățișarea, construcții mindre și, mai ales, oameni plini de elan și entuziasm creator.

DEZBATERI

Scriitorii se pregătesc de congres

În R.S.F.S. Rusă se desfășoară cu intensitate pregătirile pentru cel de al doilea Congres al scriitorilor. Au avut loc adunări pentru dările de seamă și alegeri la Astrahan, Briansk, Vladimir, Volgograd, Gorki, R.S.S.A. Daghestan, Ivanovo, R.S.S.A. Komi etc.

Cu acest prilej au fost inițiate largi dezbateri în jurul problemelor actuale ale literaturii sovietice, seminarii ale tinerilor scriitori, întâlniri cu cititorii, conferințe la radio și televiziune.

În cadrul adunărilor, discuțiile au evidențiat necesitatea unei noi creșteri calitative a muncii de creație scriitoricească, în așa fel încît operele contemporane să se ridice la nivelul valorilor consacrate ale literaturii universale.

Scriitorii din R.S.S.A. Karelă, de pildă, și-au concentrat atenția asupra problemelor de măiestrie literară; la Briansk au fost luate în discuție un șir de lucrări ale scriitorilor din regiune; numeroase adunări au fost consacrate publicațiilor literare și paginilor literare ale presei regionale.

Revistele literare sovietice acordă un spațiu larg pregătirilor pentru congres și îmbogățesc substanțial, prin contribuții proprii, cadrul discuțiilor. Astfel, „Lit-

este intitulat: „Și critica este literatură”, purtînd semnătura lui Alexandr Gorlovski. Acțiunile pentru pregătirea congresului continuă.

VITRINA

Lunacearski — „Opere”

În Uniunea Sovietică este în curs de apariție o culegere din operele lui Lunacearski, sub îngrijirea Institutului Gorki de pe lângă Academia de Științe a U.R.S.S. Culegerea va fi alcătuită din opt volume, din care au și apărut primele două.

Amploarea acestei ediții este pe deplin justificată de activitatea pe care a desfășurat-o Lunacearski, autorul a peste o mie cinci sute de articole cu privire la literatură și artă. Pe lista scriitorilor și artiștilor cărora Lunacearski le-a consacrat studiile sale se află: Shakespeare, Dostoevski, Rolland, Dante, Degas, Picasso, Cézanne, Van Gogh, Torvaldsen, Pușkin, Proust, Goethe, Shaw, Aragon, Maikovski, Esenin, Kustodiev, Berlioz, Glazunov, Richard Strauss, Rodin, Wagner, Falk, Cernișevski, Renoir, Masereel și alții. El este de asemenea autorul unor lucrări de răsădit, la vremea lor, din domeniul eticii și istoriei filozofiei.

Primele două volume sînt consacrate cu prioritate problemelor de literatură. Studiile literare sînt orientate după o idee pe care Lunacearski a exprimat-o adesea, cu multă claritate. Criticul, spunea el, „nu este un sociolog și nici chiar un istoric literar. El este înainte de toate un artist care ia ca punct de plecare arta, lumea imaginilor și discută opera ca un propagandist pasionat arătînd ceea ce micșorează sau, dimpotrivă, pune în valoare forța ei de convingere”.

În acest sens sînt discutate operele lui Gorki, povestirile lui Hoffmann, cărțile lui Swift, eroii lui Saltykov-Șcedrin și lucrările altor scriitori și artiști de prestigiu.

Poezie în traducere

Sub titlul „Poezi francezi contemporani”, Mihail Kudinov a prezentat cititorilor de limbă rusă o antologie din poezia franceză contemporană. Criteriile de selecție au fost, de astă dată, cu totul subiective, după cum o și mărturisesc autorul culegerii, intrucît „traducătorul n-a dorit să traducă decît ceea ce îi plăcea. Fără îndoială, aceasta nu este o metodă științifică, dar o traducere literară este imposibilă fără corespondența dintre scriitor și traducător”.

De aceea, traducerea include nume ca Aragon, Prévert, Cocteau, Queneau etc. lăsînd la o parte alți poeți de seamă. În schimb, calitatea traducerilor este la înălțime și cititorii sovietici au primit cu mult interes volumul lui Mihail Kudinov.

Poezia franceză s-a bucurat întotdeauna de atenția scriitorilor ruși, care au dat versiuni meritorii în limba lor maternă, începînd cu Pușkin. Datorită grijii unui mare număr de scriitori ruși, versurile lui Villon, Chénier, Beranger, Hugo, Baudelaire, Verlaine au fost traduse și puse la îndemîna cititorilor, în epocile respective. În preajma primului război mondial, Valeri Briusov a tipărit o antologie completă a liricii franceze din secolele XIX și XX, iar Ilya Ehrenburg a publicat traducerea unei culegeri de poezie franceză dintre anii 1870—1914. În sfîrșit, mai putem aminti apariția, în 1934, a unei culegeri de poezie franceză intitulată „De la romantici la suprarealiști”, în traducerea lui Benedikt Lifșiț.

carte om

PSIHOLOGIE

Atenție... la atenție!

Există o sumedenie de fenomene pe lângă care trecem cu indiferență, cărora nu le dăm atenție. Dar ele ne însoțesc permanent; buna desfășurare a vieții și activității omenești nu ar fi posibilă în lipsa lor. Printre acestea se numără și atenția. Poate părea ciudat dar atenția este un fenomen cărui i se acordă de obicei foarte puțină... atenție.

Să ne închipuim ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar fi lipsiți de calitatea de a fi atenți. În primul rând, n-ar mai fi posibilă munca. Nu există proces de muncă, nici chiar în industria automatizată, în care omul să nu fie solicitat și în privința atenției. Încercați să citiți o carte când sînteți preocupat, frământat, îngrijorat: nu veți înțelege mai nimic. Însăși existența și viața noastră sufletească ar fi cumpănită de sărăcite fără atenție. Cum ar arăta acela care, lipsit de atenție, ar trece pe lângă o serie întreagă de fapte și fenomene exterioare lui și proprii mediului înconjurător? Dacă printr-o minune ar scăpa nevătămat, ar fi, în cel mai bun caz, un neadaptat. Din ferire acest lucru nu este posibil. Printre fenomenele vieții psihice atenția ocupă un loc important.

Un proces psihic?

Problema atenției a fost și este încă într-o oarecare măsură viu disputată. Este sau nu atenția un proces psihic? Deși toate procesele psihice se întrepătrund în activitatea de reflectare, fiecare din ele își are caracteristicile sale, nota distinctivă care-l individualizează și posibilitatea de a ocupa, la un moment dat, locul dominant în reflectare. Atenția însă este implicată în toate procesele psihice, în întreaga activitate psihică umană. Atenția direcționează conștiința noastră spre anumite fenomene și nu altele; ea contribuie la cunoașterea aprofundată a realității înconjurătoare. Chiar și așa-numiții oameni „distracți” nu sînt lipsiți de atenție. De multe ori, așa-zisa lor lipsă de atenție pentru o sumedenie de lucruri obișnuite este, în fond, o foarte puternică concentrare, o atenție deosebită îndreptată spre o anumită activitate. Astfel de exemple pot fi întâlnite destul de des în viața unor savanți iluștri care, datorită preocupărilor lor științifice asupra cărora se apleacă, sînt caracterizați în mod greșit ca lipsiți complet de atenție, stingaci, neadaptati.

Se poate spune, deci, că atenția este un fenomen, o caracteristică generală a activității psihice care permite orientarea selectivă și concentrată a conștiinței umane spre anumite obiecte și fenomene ale realității, în vederea cunoașterii lor profunde și a acționării adecvate asupra lor.

Intervine reflexul de orientare

Studiind legile obiective ale activității nervoase superioare, Pavlov și colaboratorii săi au observat și subliniat importanța deosebită a unei manifestări specifice a organismului și anume a reflexului de orientare. Astfel, la începutul experiențelor făcute îndeobște pe cîini, animalul manifesta o reacție generală caracterizată prin adormirea locului, privirea obiectelor din jur, mirosirea lor etc., reacție care scădea treptat din intensitate pe măsură ce ciinele se obișnuia cu condițiile, cu ambianța respectivă. Dacă însă în timpul experiențelor survenea un excitant nou, necunoscut (o lumină, un zgomot), ciinele avea aceeași reacție, ceea ce făcea imposibilă continuarea experienței. Numai obișnuindu-se treptat cu această nouă schimbare a ambianței experiențele puteau fi continuate.

Ne putem da seama că acest reflex de orientare, numit uneori și de investigație, este un mecanism fundamental prin care se realizează caracterul selectiv al activității psihice. Acest fenomen stă la baza explicării științifice a atenției.

Putem spune, dar, că atenția și reflexul de orientare sînt unul și același lucru? Nu. În primul rând atenția este o noțiune psihologică iar reflexul de orientare denumește o activitate fiziologică, activitate care stă la baza fenomenului psihic numit atenție. Apoi, — și acest lucru este esențial, — atenția este calitativ deosebită de reflexul de orientare al animalelor. În timp ce activitatea de orientare se stinge după ce stimulentele își pierd caracterul de nou, atenția este declanșată de semnificația stimulentei, chiar și după ce acesta și-a pierdut caracterul de nouitate. La intervenția unui întreg sistem psihic, întreaga activitate psihică, care

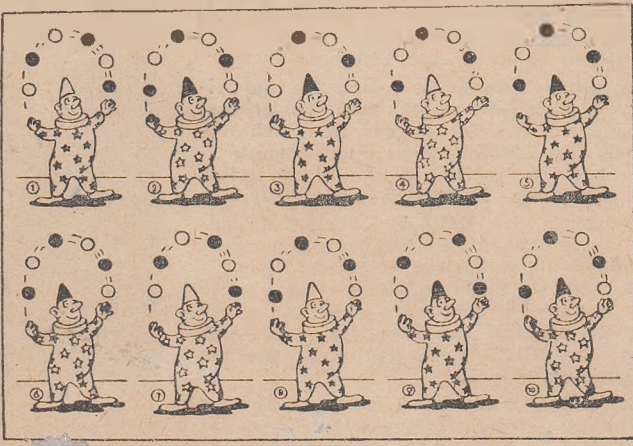
Pentru om, considerînd experiența într-un sens mai larg, nu numai cea trăită nemijlocit, ci și cea cunoscută din lecturi, instrucție etc., nu pot exista, practic, stimuli cu totul noi. Noutatea unui stimul oarecare (de exemplu, fluieratul unei locomotive) este relativă și apare ca noutate doar în relație cu altă activitate pe care o desfășoară în acel moment. Dar nu numai atât. Pentru om fluieratul unei locomotive are diverse semnificații, începînd cu aceea de avertizor al locomotivei, pînă la, să zicem, nostalgia călătoriilor. De aceea, reacția de orientare față de acest fluierat se poate stinge dar poate să și persiste, să evoce unele amintiri, să trezească anumite sentimente legate de întâmplările trăite anterior etc. Mai mult, putem în mod con-

știent să ne direcționăm atenția în vederea realizării unei anumite acțiuni, să ne mobilizăm resursele fizice și spirituale, să menținem un timp mai mult sau mai puțin îndelungat orientarea întregii activități psihice în vederea rezolvării unui anumit scop. Acest lucru este caracteristic numai pentru om.

Voluntar și involuntar

Și acum să presupunem că ne aflăm la masa de lucru. Afară e cald, sîntem în miezul verii și un mic ventilator de-abia reușește să învieze puțin aerul. E liniște. Absorbiți de studiul unei cărți, sîntem indiferenți la tot ce ne înconjoară.

Lectura cărții nu ne prea face însă plăcere și am prefera să fim în altă parte, într-un loc răcoros, la strand sau poate într-o poiană de munte. Totuși, examenul pe care-l pregătim se apropie și de el depinde promovarea noastră. E puțin plăcut să înveți vara, dar trebuie și, de aceea, perseverăm. Sîntem concentrați la cele ce citim. Deodată, undeva, pe aproape, se aude un zgomot puternic. Ah!... Probabil că iar au trînit ceva copii vecinului. Și tocmai acum și-au găsit ei de joacă, la ora aceasta. După o scurtă întrerupere ne reluăm firul lecturii.

Imaginara noastră povestire ne oferă exemplul celor două feluri de atenție: voluntară și involuntară.

Caracteristic pentru atenția involuntară este lipsa unei intenții prealabile. Ea este determinată de apariția unui excitant nou, care începe să acționeze la un moment dat. Prin noutate și intensitate, noul excitant determină o reacție de orientare care, nefiind esențială pentru activitatea ce se desfășoară, după scurt timp se stinge. Caracteristica atenției voluntare este dată de îndeplinirea conștientă a unei activități. Și, de aceea, un rol important, esențial, îl are însemnătatea scopului propus. Chiar dacă treptele prin care ajungem la realizarea scopului nu sînt suficiente de atractive, așa cum se întâmplă și în povestirea noastră, necesitatea atingerii lui reprezintă sursa mobilizatoare care ne ajută să fim atenți.

Ar fi o greșală să credem că fenomenul atenției trebuie să se desfășoare fără nici un efort. Dar nici contrariul nu este recomandabil: sarcini prea dificile demoralizează, permit distragerea atenției. Dozarea unui anumit grad de dificultate contribuie la dezvoltarea atenției.

A. Tabachiu

Institutul de psihologie
al Academiei R.P.R.

Cunoașteți-vă caracterul

E o simplă experiență psihologică dar și distractivă. Pot participa la ea mai multe persoane, două sau chiar una singură. Fiecare participant trebuie să răspundă „da” sau „nu” la fiecare întrebare. Sinceritatea absolută a răspunsurilor e o condiție esențială pentru reușita experienței.

A.

1. Aveți simțul umorului?
2. Sînteți sincer cu prietenii dv. și aveți încredere în ei?
3. Puteți să tăceți o oră și mai bine?
4. Împrumutați cu plăcere lucrurile dv. personale?
5. Aveți mulți prieteni?

B.

1. Știți să vă distrați musafirii?
2. Sînteți punctual?
3. Reușiți să faceți economii?
4. Vă place stilul sobru în îmbrăcăminte?
5. Considerați că e necesară disciplina interioară?

C.

1. Vă manifestați în public antipatia față de o anumită persoană?
2. Sînteți impulsiv?
3. Aveți spirit de contradicție?
4. Vă place să fiți centrul atenției în societate?
5. Ați observat că alții vă imită?

D.

1. Folosiți cuvinte grosolane care șochează pe interlocutorii dv.?
2. Obișnuiți să vă lăudați, în ajunul unui examen, că sînteți perfect stăpîn pe materie?
3. Vă place să faceți morală, observații etc.?
4. Vă simțiți tentat să faceți pe originalul, pentru a vă uimi prietenii?
5. Vă face plăcere să ironizați părerile altora?

E.

1. Preferați profesiile de jocheu, actor, crainic de televiziune celor de inginer, laborant, bibliograf?
2. Într-o societate de oameni necunoscuți vă simțiți la largul dv.?
3. În orele libere vă place să faceți sport în loc să stați liniștit acasă și să citiți o carte?
4. Sînteți capabil să păstrați un secret?
5. Vă place atmosfera de sărbătoare?

F.

1. În corespondența dv. respectați cu strictețe regulile de ortografie?
2. Vă pregătiți din vreme pentru dis-

Știința

3. Știți să vă țineți evidența cheltuielilor?
4. Vă place să faceți ordine?
5. Sînteți ceea ce se numește „prăpăstios”?

„Interpretarea științifică” a răspunsurilor se face în felul următor: dacă la majoritatea întrebărilor dintr-o grupă (A, B, C, D, E, F) participantul a răspuns „da”, notați litera grupei respective; dacă predomină răspunsul „nu” notați-l cu O. Se formează, astfel, două combinații a câte trei litere, de pildă AOC și DEO. Și acum nu vă rămîne decît să citiți răspunsurile.

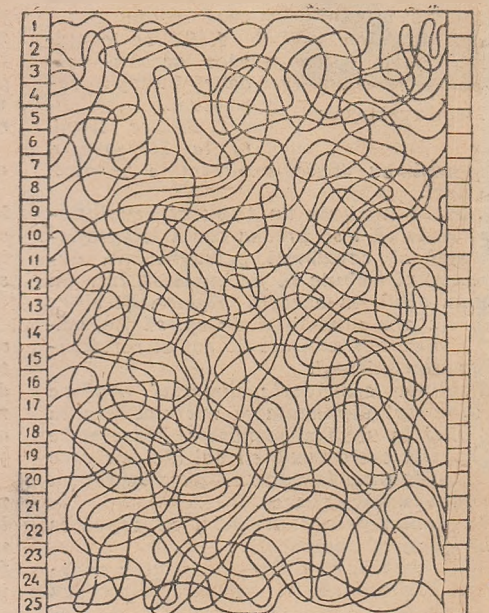
RASPUNSURI

Făcînd raportul între răspunsurile afirmative și cele negative obțineți imaginea schematică a caracterului dv. Nu vă faceți sînge rău dacă răspunsul nu vă va fi pe plac: nu uitați că e vorba, totuși, de un joc și că v-ați caracterizat, de fapt, singur.

CUM PAREȚI CELOR DIN JUR

AOC. Sînteți considerat, adesea, un om pe care nu te poți bizui (deși, în realitate, sînteți doar puțin artificial). Sînteți vesel și comunicativ. Vi se întâmplă să faceți mai puțin decît promiteți. Vă lăsați ușor antrenat de prieteni și de aceea păreți influențabil (în chestiunile importante, însă, știți să vă apărați punctul de vedere).

AOC. Faceți impresia unui om dezghețat, uneori chiar nepoliticos. Tînzînd spre originalitate, contrafaceți pe alții și uneori pe dv. însăși infirmînd, la un moment dat, ceea ce alteori ați afirmat. Păreți nepăsător, nepunctual. Dar cînd vreți, știți

Urmăriți cu privirea (și nu cu creionul) pe rînd, fiecare linie pînă la pătrățelul din dreapta, unde se sfîrșește. Pentru control, înscrieți în pătrățel numărul liniei.

să fiți harnic și energic. Vă lipsește ceea ce se numește echilibru.

ABO. Aveți toate motivele să vă bucurați: plăceți celor din jur. Sînteți comunicativ, serios, respectați opinia altora, vă sprijiniți prietenii la nevoie. Dar nu-i ușor să vă cîștigate cineva prietenia.

ABC. Vă place să dominați pe cei din jur dar acest neajuns îl simt doar familia și prietenii. Eată de ceilalți vă stăpîniți.

dv. vă amuză, pe alții, în schimb, îi irită. Numai prietenii cei mai apropiați știu că, de fapt, nu sinteți atât de încrezut cum păreți.

DEF. Sinteți energic, vă simțiți pretutindeni la largul dv. Sinteți comunicativ dar se pare că societatea prietenilor vă satisface cu condiția să vă revină rolul principal. Vă place să faceți pe arbitru în dispute și să organizați jocuri. Cei din jur vă recunosc autoritatea, deoarece în raționamentele dv. există întotdeauna mult bun simț. Dar tendințele dv. moralizatoare sînt cîteodată obositoare.

(După „Nauka i jizni”)

FIZICĂ

Perspective atomice

Unul dintre personajele principale ale filmului soților Thorndyke, „Miracolul rus,” era Vasili Semionovici Emelianov, fiu de țaran, devenit muncitor, apoi ostaș al Revoluției, după aceea inginer metalurgist și în cele din urmă unul dintre oamenii de știință care îndrumă industria atomică sovietică. Un vâstar al popoului, crescut o dată cu prima țară socialistă. Regăsim numele lui Emelianov pe coperta cărții „Atomul și pacea” — apărută de curînd în U.R.S.S. Drept motto pentru această carte ar fi putut fi alese cuvintele unui erou al lui Anatole France — înserate de altfel în textul cărții: „Cercelările asupra trecutului ne permit să credem că războiul nu este o condiție necesară în viața societății”.

Cartea trece în revistă istoricul obținerii și utilizării energiei atomice și tratează problemele colaborării internaționale în vederea valorificării ei pentru binele omenirii.

În ce măsură sînt necesare sursele noi de energie?

Deocamdată pămîntul are oarecare rezerve de combustibil. „Foamea” se manifestă, totuși, avînd un caracter local. Anglia, de pildă, suferă de lipsa rezervelor de energie: cărbune, ape cu potențial energetic ridicat. De aceea s-a și elaborat un plan de 10 ani pentru construcția centralelor atomice mari. Dar și pentru alte țări, termenul pînă la care rezervele naturale de energie pot fi folosite la nivelul actual se măsoară în decenii. Și să nu uităm că petrolul, gazele naturale și cărbunele reprezintă acum o prețioasă materie primă pentru industria chimică.

Emelianov arată că rezervele de uraniu și thoriu (folosibile în reactorii atomici) pot să asigure populația Pămîntului timp de cîteva secole. Dar reacția de fisiune este, din punct de vedere practic, numai o treaptă spre folosirea și dirijarea reacției termonucleare. Perspectivele pe care le deschide aceasta sînt cu adevărat nelimitate.

Energia absorbită de vegetația Pămîntului de la Soare reprezintă 1 la sută din energia trimisă de Soare spre Pămînt. Energia totală produsă în toate centralele Pămîntului reprezintă doar 1/100 000 din energia trimisă de Soare.

Ca să obținem energia pe care o primește vegetația Pămîntului de la Soare ar trebui să consumăm într-un an toate rezervele de petrol, cărbune și gaze, iar rezervele de uraniu și thoriu s-ar epuiza în cîteva ani. Dacă însă am folosi în același scop deuteriul — combustibilul de bază pentru reacția termonucleară — am putea să producem anual de 1 000 de ori mai multă energie ca acum, timp de un milion de ani. În fine, cînd va fi posibilă obținerea energiei prin reacția materie-antimaterie, energia va fi de încă 1 000 de ori mai mare decît în cazul reacției termonucleare.

V. S. Emelianov subliniază faptul că perspectivele grandioase pe care le deschide știința atomului și complexitatea cercetărilor în acest domeniu cer o strînsă colaborare între oamenii de știință din întreaga lume. Această colaborare va fi cu așit mai rodnică, cu cît va scădea pericolul folosirii energiei atomice în scopuri distructive. Cuvîntul „atom” trebuie să se asocieze implicit cu cuvîntul „pace”.

Nadia Răutu

„Științele intime”

„Aproape fiecare celulă a organismului uman poate fi comparată cu un mic bec științietor — afirmă profesorul Tarasov din Moscova. Această „lumină vie”, emisă de celulele organismelor superioare, n-are nimic comun cu luminescența biologică proprie unor insecte și pești. Fosforescența celulelor organismului uman nu poate fi percepută cu ochiul li-

ber. Fenomenul a fost descoperit cu ajutorul unui aparat sensibil care transformă fluxurile luminoase de mică intensitate în semnale electrice.

Descoperirea profesorului Tarasov permite biologilor să tragă concluzii practice

dintre cele mai interesante. În evoluția unor boli, de pildă, intensitatea fosforescenței celulelor se modifică brusc. Studierea legilor care determină aceste modificări poate înlesni stabilirea diagnosticului și prevenirea multor afecțiuni.

MATERIALE NOI

Un om duce în spate un perete

Perlita e o rocă sticloasă, produsă prin răcire și caracterizată printr-un sistem de crăpături sferoidale, datorită cărora roca se debitează în mici perle. În același timp un mineral „miraculos”, care trecut prin foc își mărește volumul de circa 15 ori, are culoarea oștelului și e rudă apropiată cu granitul. Numele i se trage, bineînțeles, de la mica sferă prețioasă pe care o poartă cu atîta plăcere femeile.

Într-un laborator din Moscova se făceau — cu cîteva ani înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial — experiențe obișnuite pentru a cunoaște cum se com-

portă rocile sub influența acțiunii calorice. Printre alte minerale, în cuptorul cu temperaturi înalte a ajuns și perlita, o cunoștință nouă și... cam enigmatică. Temperatura cuptorului creștea necontenit. Cînd a atins 1100 de grade s-a întîmplat un lucru bizar: pietricica a devenit dintr-odată un bloc imens. Și, ceea ce e și mai curios, după răcire perlita și-a păstrat volumul sporit. Astăzi se știe că această „dezvoltare rapidă” a perlitei se datorește cantității de apă pe care o conține mineralul și care evaporîndu-se „umflă” piatra încinsă, formînd în ea o cantitate impresionantă de bășicuțe mici. Dar aceasta se întîmplat numai în anumite condiții, mai precis atunci cînd procesul de încălzire a mineralului se desfășoară foarte rapid. Iar „secretul” acesta n-a fost aflat prea ușor.

Nu-i ușor să găsești un material care să păstreze temperatura mai bine decît perlita, care deci e, în primul rînd, un termoizolator de înaltă clasă. Trebuie să precizăm însă că perlita a apărut pe lume ca vâstar al constructorilor. De pe porțile uzinei experimentale a Institutului de materiale de construcție din Kiev iese de fiecare dată o producție de 15 ori mai mare decît cantitatea de materie primă intrată în fabricație. A. B. Jukov, doctor în științe tehnice, a obținut aici pentru prima oară perlita cu volum sporit în cantități industriale. Acest prețios material de construcție este foarte ușor, mai ușor decît apa. Iată un exemplu: un singur om poate transporta cu ușurință un perete întreg construit din perlită! Din ea se pot înălța castele aeriene în adevăratul înțeles al cuvîntului. În plus, cu toate că pereții despărțitori vor fi mult mai subțiri decît cei obișnuiți, vecinii nu se vor deranja reciproc.

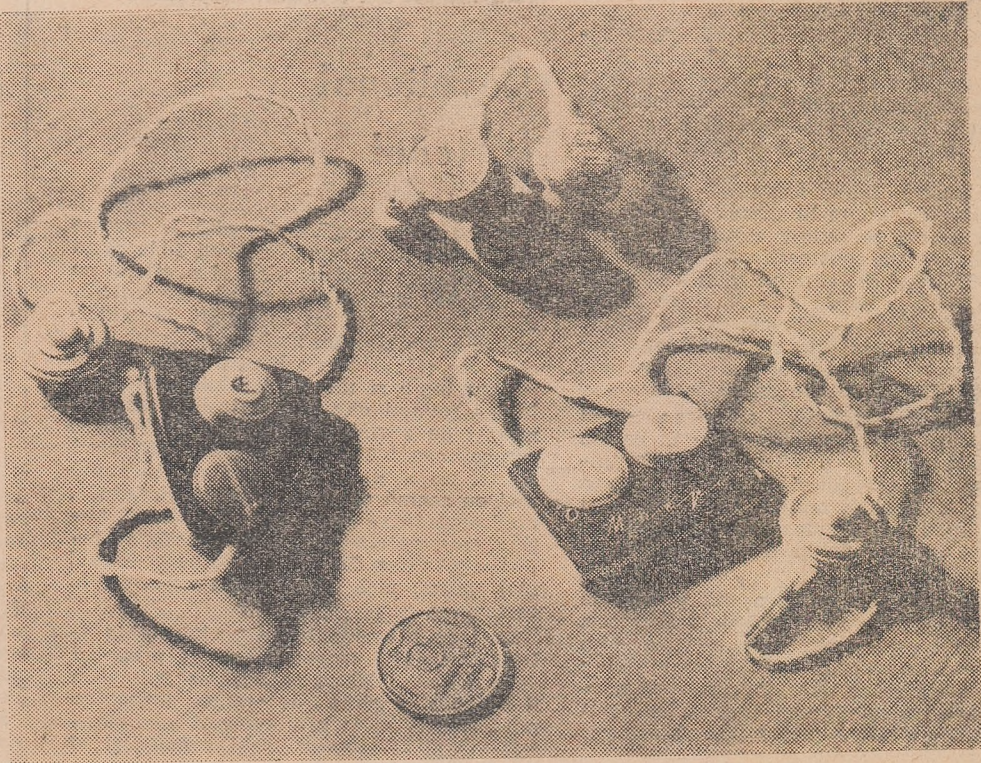
Construcțiile din perlită au devenit realitate în Ucraina. La Kaluga, unde se construiește un mare combinat chimic, va fi realizat un acoperiș din perlită pe o întindere de 20 de hectare!

Pentru agricultură prețiosul mineral este util în mai multe privințe. Așa, de pildă, însușirea lui de a „suge” apa — higroscopicitatea — face din acest material un bun rezervor de apă în pămînt. Împrăștiat sub o formă oarecare în sol el va aduna pe vreme ploioasă umezeala, pe care nu i-o va putea smulge nici cea mai cumplită arșiță, și o va oferi cu generozitate plantelor atunci cînd acestea vor avea mai mare nevoie de ea.

În total perlita are vreo sută de întrebuințări. Dar se găsește ea oare în cantități suficiente pentru a răspunde tuturor cererilor? Muntele Pelikan, din Ucraina Subcarpatică, ascunde cantități importante din acest mineral. Zăcămintele foarte bogate au fost descoperite și în Armenia, Buriat-Mongolia și Primorie.

A. V.

MICROAPARATAJ

Atotputernicii pitici

Vă prezentăm o familie de microaparate de radio produse de întreprinderile sovietice de tehnică electronică. Dimensiunile lor exterioare sînt miniaturale, după cum puteți să vă dați seama comparîndu-le cu o monedă de cinci copeici, iar cele interioare sînt microscopice, căci schema lor poate fi văzută și, cu atît mai mult, lucrată numai cu ajutorul microscopului.

Aparatul de radio „Micro” (dreapta) e prevăzut cu șase tranzistoare (cu pelicule), reglare automată a sunetului și două lungimi de undă — lungi și medii. Cei 30 de condensatori, rezistențe și zecile de fire de conexiune sînt invizibile cu ochiul liber și

formează, în interiorul aparatului, o plăcuță pestrîită de mărimea unui timbru mic. „Era” (mijloc) are cinci tranzistoare și poate fi fixat îndărătul urechii. „Nima” aparatului o constituie un bloc micromodular.

În stînga fotografiei puteți admira încă o minune a microelectronicii: aparatul „Maiak”, care se prinde la butonieră ca o insignă.

Toate aceste microaparate sînt alimentate de acumulatori în formă de tablete minuscule, care funcționează 10—15 ore. După care acumulatorii se încarcă de la rețea cu ajutorul unui dispozitiv ce se introduce în priză.

întînd o părere, nu vă gîndiți la imisia pe care o va face asupra celor din . Aceștia vă evită uneori din teama a nu vă jîgni.

OO. Sinteți o fire închisă și rezervată. neni nu vă cunoaște gîndurile. Sinteți u de înțeles.

OC. Nu-i exclus să se spună despre : „Ce om imposibil!” Vă enervați inocutorii, nu le îngăduiți să-și spună erea, impunîndu-li-o pe a dv. și nu eți concesii. Nu sinteți de acord? Ne e bine.

OB. Oamenii ca dv. sînt, în anii de ală, elevi silitori, corecți, disciplinați și ectuoși, întotdeauna cu note bune. Cît vește prietenii, unii vă consideră în-aurat, alții vă iubesc și sînt bucuroși se numere printre apropiații dv. Nu și nici prea vorbăreți nici lăudăros. teți întotdeauna calm și sigur de dv.

BC. Sinteți considerat un om căruia e pare întotdeauna că e nedreptățit. certați pentru fleacuri. Vi se întîmplă fiți bine dispus, dar rar. Păreți supă-șos și bănuitor.

CUM SINTEȚI ÎN REALITATE

OO. Vă simțiți atras de tot ce e nou, și imaginație bogată, vă obosește mononia. Puțini sînt cei care vă cunosc cacterul adevărat. Cu toate că păreți litii, mulțumit de soartă, în realitate teți dornic de o viață bogată în evenente neobișnuite.

OF. Sinteți mai curînd un timid. Con-tarea devine evidentă cînd aveți de-a e cu oameni pe care-i cunoașteți mai în. Sinteți cel adevărat numai în cer-familiei și al prietenilor. Prezența ne-oscultilor vă stingherește, dar căutați vă ascundeți jena. Sinteți conștiincios muncitor, aveți multe idei și intenții pe, dar modestia vă face să rămîneți umbră.

EO. Sinteți foarte sociabil, vă place discutați și să vă înconjurați de prie-i. Nu puteți suferi singurătatea nici ar atunci cînd trebuie să lucrați ceva rtant. Spiritul de contradicție vă în-amină să faceți lucrurile altfel decît laltă. Dar nu întotdeauna urmați at-îndemn; de foarte multe ori vă stă-șiți.

EF. Sinteți rezervat dar nu timid, ve-dar nu exuberant, respectuos. V-ați șnuit să fiți lăudat, căci sinteți ade-. Ați dori să fiți pe placul celor din dar nu faceți eforturi în acest scop. șiți nevoia de a fi în societatea unor eteni. Vă place să vă ajutați semenii, se poate reproșa, uneori, că „sinteți cu ul în nori”.

OO. Sinteți inclinat să emiteți și să ărați cu înverșunare păreri paradoxale. aceea mulți nu vă agreează; se întim- ca pînă și prietenii să nu vă înțeleagă. r nu vă pasă. Păcat!

OF. Sintem nevoiți să vă spunem cite-adevăruri neplăcute. Cum ați reușit ajungeți la această combinație de li-e? Aveți un caracter dificil. Sinteți rte încăpăținat. Nu suportăți glumele adresa dv. Criticați adesea atitudinea ora și vă impuneți punctul de vedere dirzenie. Vă infuriați dacă nu vi se ascultare. De aceea aveți puțini prie-nii.

EO. Ați știut că sinteți un original și vă place să faceți senzație? Dacă vi dă un sfat procedați exact împotriva , pentru a vedea cî se întîmplă. Pe

Un „motor“ minunat: INIMA

Se spune despre inimă că e „bună“, „rea“, „caldă“, „de aur“. Nu e atât de simplu să înșiri toate atributele inimii omenestii. Dar toate acestea sînt metafore. În realitate puțini dintre noi cunoaștem adevăratele „miracole“ pe care este în stare să le săvîrșească acest important „motor“ al organismului nostru.

El împinge sîngele în vasta rețea de vase ale corpului. Numai arterele mari sînt vreo 800, fără a vorbi de arteriole al căror număr se ridică la cîteva sute de mii. În afară de aceasta inima vehiculează sîngele sub o presiune constantă, în medie de 120 mm (tensiunea arterială maximă) și de 60—80 mm (tensiunea arterială minimă). Viteza singelui la ieșirea din inimă este de 10—20 cm pe secundă în timp ce în vasele cele mai mici (capilare) circulă de 700 de ori mai încet.

Fiecare bătaie a inimii este o nouă „porție“ de sînge roșu, bogat în oxigen pentru celulele corpului nostru. Cu cît sînt mai frecvente bătăile, cu atît sînt „servite“ mai multe porții, și cu cît sînt mai puternice bătăile, cu atît mai mare este fiecare porție. Bătaia frecventă a inimii constituie în general o cale neeconomică, întrucît inimii aproape că nu-i mai rămîne vreme de odihnă.

Oamenii de știință au calculat că, dacă forța inimii s-ar putea utiliza pentru ridicarea greutăților, s-ar obține o „energie“ imensă. Să facem socoteala: inima execută peste 100 000 de bătăi pe zi, dezvoltînd prin fiecare bătaie un lucru mecanic de 0,4 kgm. Într-un an execută pînă la 400 000 000 de bătăi, deci un lucru mecanic de 16 000 000 kgm. Cum, fără să fie supusă la efort, această puternică „pompa“ împinge în fiecare oră în medie 420 de litri de sînge iar într-o zi peste 10 000 de litri, înseamnă că într-o viață (60—70 de ani) poate pompa 250 000 000 de litri, reprezentînd un lucru mecanic de 1 040 000 000 kgm. Cu această forță s-ar putea ridica un tren cu 340 de vagoane încărcate pînă în vîrfurile turnului Eiffel, care, după cum se știe, are respectabila înălțime de 300 de metri. Și toată această operație o efectuează un motor care nu cîntărește mai mult de 3—400 grame.

Ca tot ce este viu, ca toate sistemele organismului nostru, inima poate fi supusă antrenamentului. Datorită exercițiilor fizice ea capătă noi forțe, posibilitățile sale ascunse devenind o realitate. Un mod de viață sedentar nu numai că nu antrenează inima, ci, dimpotrivă, o demobilizează, o slăbește. Unicul procedeu de a antrena inima este activitatea musculară, antrenamentul dozat și progresiv.

Antrenamentul inimii se răsfrînge favorabil și asupra vaselor. Acestea se întăresc și răspund mai bine cerințelor ce li se impun în timpul activității. Substanțele nutritive se asimilează mai bine în asemenea condiții, iar produsele de descompunere sînt eliminate mai repede din corpul nostru. Inima antrenată este capabilă să se contracte în timpul efortului și de 200 de ori pe minut, eliminînd la fiecare din aceste contracții cîte 200 cm³ de sînge. În acest fel într-un minut ea poate pompa pînă la 40 de litri de sînge în organism. Omul nu a fabricat încă o pompă mecanică cu un asemenea randament, dar el își poate autoceca o pompă-vie prin exerciții sistematice de antrenament.

Cunoscutul profesor american Paul White afirma pe bună dreptate în cartea sa „Bolile inimii — problemă de importanță mondială“ că „dacă generația noastră ar folosi mai mult mîntea și picioarele și în mai mică măsură stomacul și vehiculele, numărul îmbolnăvirilor de inimă ar fi cu siguranță mai mic“.

Aceste cuvinte conțin o mare doză de adevăr. Limitarea activității musculare, teama de efort fizic, înlocuirea mersului pe jos prin deplasări cu diferite mijloace de locomotie mecanizate, precum și alimentația excesivă, sînt în stare să „dezantreneze“ chiar o inimă bine dotată natural.

Dr. G. M. Aseev

Vinul.. de viperă

Nu, nu e vorba de o eroare de tipar, care ar fi făcut să apară vin în loc de venin. În Japonia se întrebuințează cu succes un nou preparat: vinul de viperă, cu o acțiune terapeutică remarcabilă în hemoragii, nevrice, reumatism. Vinul acesta se prepară prin macerarea reptilelor într-un distilat alcoolic, la care se adaugă miere și esențe aromatice. După ce acest amestec se sedimentează, se amestecă din nou cu vin și se întrebunțează după aceea cu vin de fermentare.

Gata pentru Revelion

CÎTEVA SFATURI

Pentru noaptea de Anul Nou

O FRICTIUNE rapidă pe tot corpul cu un burete mușat în apă caldă la care ați adăugat cîteva picături de lavandă, făcută după baie sau dus, vă înviează perfect. Întregul corp va fi pudrat cu talc, lucru cu atît mai necesar cu cît veți sta o noapte întreagă într-o încăpere bine încălzită și, probabil, veți dansa.

PENTRU a avea o mină bună întîndu-vă 20—30 de minute în completă obscuritate, sprijiniți picioarele pe cîteva perne. Învîluindu-vă cu o pătură groasă. Veți contribui în acest fel la decongestionarea picioarelor și la activarea circulației în corp.

O TABLETĂ de piramidon luată înainte de petrecere vă face apt să... rezistați mai bine.

DIN TOATE cite puțin! O regulă de aur pentru evitarea indigestiilor. Faceți pauze între diversele feluri de mîncare și mesecați încet. Nu mîncăți mai mult decît vă este foame. Nu vă lăsați tentat nici de invitația gazdei, nici de calitatea bucatelor. Supraîncărcarea stomacului poate avea urmări din cele mai neplăcute.

Revelionul și tenul

O noapte întreagă nedormită, la care se adaugă de bună seamă efortul fizic cerut de cîteva ore de dans (dansul practic cu moderație este o gimnastică recreativă, altfel devine un fel de sport de performanță!), un consum mai mare de băuturi alcoolice (vinul este o băutură alergizantă pentru ten!) și un efort intelectual mai intens (numai cîte glume trebuie să memorați de revelion!) riscă să umbrească prospețimea tenului dv, stimate cititoare! Aceste neplăcute fenomene se întîmplă mai cu seamă către orele cinci dimineața, cînd ogînda vă arată un chip obosit, puțin fanat, cu cîteva riduri și cearcane indistincte în dreptul ochilor, pe care — vai! nici pudra, nici fardul nu reușesc să le camufleze.

Ce-i de făcut pentru a preîntîmpina oboseala tenului, într-o noapte ca aceasta? În primul rînd să vă odihniți cel puțin 1½—2 ore înainte de marea petrecere nocturnă. Somnul este cel mai bun regenerat al țesuturilor, prin urmare și al tenului. În timp ce stați culcați, aplicați pe ochi tampona de vată, îmbibată cu ceai de mușeșel. (Un preparat excelent împotriva ridurilor și cearcănelor la ochi este produsul indigen „Roua“ — N. R.)

După ce vă treziți din somn, vă recomanda o baie de abur facială: expuneți-vă obrazul și capul, acoperit cu un prosop mare, deasupra unui vas în care ați fiert apă și ați pus apoi o lingură de floare de mușeșel. Baia de abur nu va ține mai mult de 10—15 minute. După această improspătare a feței, urmată de un repaus de circa jumătate de oră, aplicați o mască revitalizantă pe baza de lăptișor de matcă. Aceasta se prepară introducînd în cremă sau în gălbenuș de ou 10 centigrame de lăptișor de matcă. (Puteți utiliza și crema indigenă cu lăptișor de matcă „Nectin“, foarte potrivită pentru frăgezirea tenului — N. R.). După alte 30 de minute masca va fi îndepărtată cu ceai de mușeșel cald, iar obrazul va fi uns acum cu o cremă

nutritivă (de tipul cremei indigene „Nutrin“ — N. R.), executînd cu acest prilej și un ușor masaj al feței, pentru a facilita pătrunderea ei prin porii obrazului.

În fine, ultima „rundă“, a acestei operații de estetică facială va fi rezervată fardării. Nu utilizați însă excesiv creionul dermatograf, rimelul, rujul, fondul de ten sau pudra, deoarece fața transpiră și riscați ca fardul prea gros aplicat să se topească, lăsînd pete neplăcute pe față.

În timpul „noptii albe“ reîmprospătați-vă fardul cu atenție și răbdare (chiar dacă veți pierde unul sau două dansuri), fără a neglija micile amănunte faciale, pe care un machiaj superficial le dezvăluie adeseori dizgrațios.

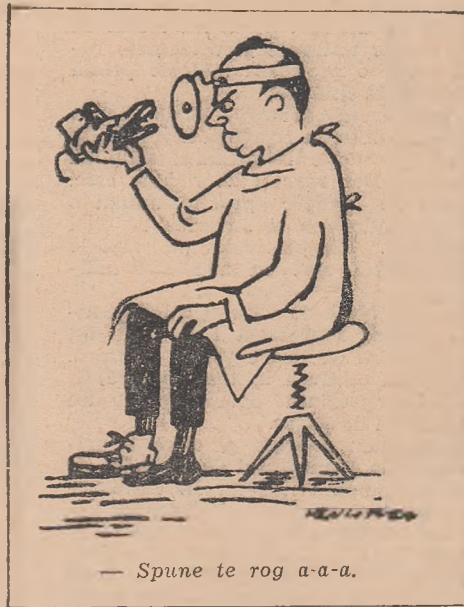
Cu aceste mici sfaturi cosmetice, vă doresc petrecere frumoasă.

Dr. A. Kentirian
Specialist cosmetician

Combaterea vegetațiilor adenoide

Vegetațiile adenoide — „polipii“, cum li se mai spune, — constituie una dintre afecțiunile oto-rino-laringologice cele mai frecvente, care expun copiii la o seamă de complicații periculoase. Se dă numele de vegetații adenoide hipertrofiei țesutului celular care căpătușeste mucoasa părții de dinapoi a foselor nazale (nărilor), țesut numit limfatic din cauza bogăției de vase limfatice ce se găsesc acolo. Aceste vegetații se prezintă sub forma unor mase voluminoase cenușii-roșiatice, pe care pipăindu-le cu degetul avem senzația de a atînge un pachet cu viermi. Adevărate tumori umede și zemuinde, ele pot să astupe fundul gîtului, închizînd conductele respiratorii. Vegetațiile adenoide se dezvoltă de obicei între 5 și 15 ani la copiii limfatici. Printre cauzele vegetațiilor amintim ereditatea (părinții acestor copii au avut și ei vegetații), diateza exsudativă și alergică, sensibilitatea prea mare la frig și umezeală, inflamația nasului și gîtului, gripa, pojarul, tusea convulsivă etc. S-a constatat de asemenea că la țără copiii sînt mai puțin expuși acestei afecțiuni decît cei de la oraș.

Puțin cuprinde tot țesutul limfatic dinapoi foselor nazale, vegetațiile adenoide produc tulburări mecanice și inflamatorii de vecinătate, care dezorganizează întreg

sistemul respirator. Copilul nu mai poate respira decît prin gura deschisă și, dacă se joacă, abia mai poate răsuffa. Cînd doarme sforăie și jena din timpul somnului îi produce sufocări, care-l fac să sară din somn speriat. Tușește mereu, respirația este insuficientă iar complicațiile inflamatorii de vecinătate: guturaiuri, otite, amigdalite, bronșite, sinuzite etc, care recidivează mereu, fac din micuțul bolnav un infirm.

La adolescență, vegetațiile adenoide nu mai cresc, ba chiar involuează și dispar dar ele și-au împlinit funestul rol. Aspectul diform al feței, toracele strîmt și înfundat, tarele nervoase, insuficiența respiratorie și facultățile intelectuale mai scăzute predispun adenoidianul la orice infecție.

Pentru înlăturarea acestei infirmități, igiena, tratamentul medical și cel chirurgical colaborează în egală măsură. De îndată ce un copil arată numai primele semne ale unui început de adenoidism, trebuie să consultăm imediat un medic specialist oto-rino-laringolog. Tratamentul igienico-medical va spori rezistența la infecții prin aplicarea unei alimentații consistente, gimnastică, aeroterapie, cură heliomarină, medicamente antialergice și tonice (Romeran, calciu gluconic, vitamine din grupul B și C etc.). Abia după acest tratament preventiv se va face adenoidectomia, operație lipsită de orice pericol, constînd din înlăturarea vegetațiilor adenoide cu ajutorul unei chiurete speciale.

Primul ajutor

Desen de G. și V. Karavaev

Poșta medicului

POPOVICI MIHAI — București: Tratatamentul pentru strabism prezentat în această pagină, într-un număr trecut, nu se adresează tuturor cazurilor. Numai un medic specialist oftalmolog vă va putea indica dacă și copilul dv. poate beneficia de el.

MARIA IONESCU — com. Teslui (Slatina): Din păcate este tardiv pentru operație. O intervenție chirurgicală în faza actuală ar putea grăbi o evoluție nefavorabilă. Se pot face doar tratamente paliative: tonice, vitamine, analgezice.

FILAF NICULINA — com. Turcoaia: 1) Formele erozive cronice ale cervicitei sînt în general rebele la tratament, dar cu perseverență se pot obține unele rezultate. Un tratament mai nou este cel cu Hidrocortizon. Un tratament de un medic specialist. Dintre tratamentele „clasice“, se utilizează cauterizări cu nitrat de argint (soluții 10 la sută sau creioane), infiltrații locale cu penicilină sau novocaină 1 la sută, diatermocoagulare etc. Numai medicul ginecolog poate preciza care din aceste tratamente este indicat în forma de boală pe care o aveți dv. 2) Pelinul și mai ales nalba (Flores malvae) au proprietăți emoliente în inflamațiile mucoaselor (vaginală, rectală etc.), deși pot fi utilizate ca adjuvante, cu ajutorul irigațiilor.

EUGEN IONESCU — București: 1) Cel mai bun tratament al „asteniei fizice“, dacă ea nu reprezintă cumva un simptom însoțitor al unei afecțiuni organice, este „odihna“. Oboseala fiind o consecință fiziologică a activității, nu poate fi considerată ca o boală. Ca atare, ea nu necesită un tratament special. Utilizarea unor substanțe chimice (cum e de pildă benzidrina) poate avea urmări defavorabile asupra psihicului, inimii, vaselor. Singurele substanțe inofensive sînt vitaminele, mai ales B₁ și celelalte din grupul B (complex B), C și fosfatul tricalcic. 2) Abuzul de antinevralgice poate duce la hemoragii gastrice, tulburări sanguine (leucopenie sau granulocitopenie), tulburări de auz etc. Cum antinevralgicele combat doar efectul, este necesar să tratați cauza, utilizîndu-le cît mai puțin. 3) Carbaxinul poate da și el accidente prin supradozare și întrebuințare îndelungată. S-au descris diverse tulburări (hepatice, psihice etc.) apărute după utilizări nerăționale. 3) Pentru prafurile Bourget, orarul este în funcție de scopul urmărit. De obicei se bea un pahar din soluția de 1 litru preparată cu 1 praful, dimineața pe nemîncate, după care se stă 10—15 minute culcat pe partea dreaptă (soluția să nu fie prea rece), și un pahar seara, tot pe nemîncate.

FRÜH MARGARETA — Reșița: Vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte cu care apreciați pagina noastră. Vă putem spune de pe acum că avem înscrise în planul nostru materiale cu subiectele care vă interesează. 1) În ce privește afecțiunea de care suferiți nu ne-ați scris dacă ați dat la analiză calculii eliminați, pentru că regimul alimentar este în funcție de natura litiazii (urică, oxalică sau fosfatică). 2) Constipația poate fi un simptom de însoțire al afecțiunii de bază, dar uscarea pielii nu are o legătură directă cu ea. Vă recomandăm un examen dermatologic pentru precizarea diagnosticului.

RADU COMAN — Timișoara: 1) Nu trebuie să vă faceți griji. Problemele dv. sînt false probleme. Încecați să părașiți această deprindere și totul va reintra în normal. 2) În ce privește cealaltă chestiune, nici ea nu trebuie să vă frămînte, deoarece puteți face față situației chiar în condițiile descrise de dv.

arta

Rotund se-nalță peste case fumul
Ca o pădure albă se înclină...
Ca ceața negureață,
Fac fumul de îngheață,
Și cum se-nalță-n cer
Rămîne stîlp de ger..."

Uneori oamenii propun, iar natura dispune. Pentru Festivalul Iernii rusești, pentru reușita lui în toată desfășurarea proiectată, a fost necesar să pogoare din văduh făina rece a iernii, să poposească pe obraji gerul trandafiriu, să se întindă oglinzile înghețate ale apelor. Căci aceasta e recuzita iernii ruse.

CINEMA

Un cuplu fericit

Vă amintiți că în filmul „Cer senin“, Sașa Lvova, eroina, este iubită fără speranțe de un coleg de școală, modestul și timidul Petca. În film, fata nu-i împărtășește dragostea. Dar în viață lucrurile s-au petrecut cu totul altfel: la numai un an de la întâlnirea lor — s-au cunoscut cu prilejul filmului — interpretii celor două personaje, tinerii actori Nina Drobișeva și Vitali Koniaev deveneau soț și soție.

În fața tinărului cuplu — pe lângă care se pot pune încă multe adjective: talentat, modest, serios, harnic și, bineînțeles, fericit — arta și-a deschis larg porțile și tainele.

Să mai repetăm: un cuplu fericit?

Nina Drobișeva s-a născut la Leningrad cu doi ani înainte de izbucnirea războiului de apărare a Uniunii Sovietice. A trăit apoi blocada Leningradului, căreia i-a supraviețuit ca prin minune.

Ucenicia teatrală și-a făcut-o la studioul Teatrului tinărului spectator, pe scena căruia a și rămas să joace după absolvire. A debutat în spectacolul „Sint fiul tău, Guatemala“, și această primă apariție a impus-o ca o speranță autentică a teatrului sovietic. Foarte curind, i s-a încredințat rolul Juliettei. Atunci a descoperit-o Grigori Ciuhrai. Diapana eroină shakespeareană a devenit pe ecran, în filmul „Cer senin“, o foarte emoționantă și convingătoare contemporană de a noastră, care poartă nealterate, prin încercări grele, dragostea și încrederea ei în triumful dreptății și al adevărului. După care Sașa Lvova a devenit... Cleopatra pe scena teatrului „Mossoviet“. S-a mutat la Moscova, căci acolo locuiește și lucrează soțul ei, Vitali Koniaev, actor la Teatrul Mic.

Dar și Vitali a fost atras de mirajul cinematografului. Pe ecran, ca și pe scenă, a interpretat roluri foarte diferite: Alexei Gromov în „Bate la orice poartă“, Semion Slobodkov în „Correspondentul nostru“, poetul Kolțov, contemporanul lui Pușkin, în „Cintec despre Kolțov“, Serghei în „Liniște“ (film care a stîrnit un deosebit interes). Visul lui este rolul lui Raskolnikov din „Crimă și pedeapsă“ de Dostoievski, pe care, dealtfel, speră să-l joace în curind.

Nina Drobișeva și Vitali Koniaev nu s-au mai întâlnit niciodată pe scenă sau pe ecran. În artă, fiecare își urmează drumul propriu. Dar în viață merg alături.

ALEXEI BATALOV:

Sînt pentru un erou pămîntean

Pe usă, o tăbliță: „Păpușa moștenitorului Tutti“. Regizor — A. Batalov. Se ecranizează un basm. Fermecătorul basm al lui Iuri Oleșa, intitulat, în original „Trei ni“. Regizorul este pasionat și absor-

legătură cu el. Și cu cît adînceam materialul, cu atît înțelegeam mai clar că „Trei grășuni“ merg mai bine pe ecran decît pe scenă. „Atmosfera“ cărții care mijloacele cinematografului.

De ce m-am oprit la „Trei grășuni“? Cartea lui Iuri Oleșa oferă un material excelent pentru o povestire cinematografică atractivă despre oameni curajoși, integri. În ei se îmbină prețioasele trăsături ale eroilor adevărați și o foarte reală și solidă bază pămînteană.

— Vorbiți despre basm, dar chiar și aici vă întoarceți fără voie la ceea ce vă este cel mai aproape în creația dumneavoastră actricească — eroul pozitiv...

— Nu, nu pot vorbi acum de munca mea. Anul acesta ne-a dăruit două uimitoare creații actricești, care mă preocupă mai mult decît propriile mele roluri. Două mari victorii artistice.

Acum citeva luni m-am întilnit cu Hamlet-Smoktunovski. Credeam că mai mult de atît nu se poate realiza. Dar zilele trecute l-am văzut pe Ulianov în rolul lui Trubnikov din filmul „Președintele“, pe care A. Saltikov l-a realizat după scenariul lui Iuri Naghibin.

Creația lui Ulianov este o revelație, o pătrundere plină de temperament a sufletului omului sovietic, al comunistului. De fapt nici nu pot spune că Ulianov a jucat bine rolul. Sînt gîndurile lui, faptele lui, suferințele lui. Ulianov nu poate fi despărțit de Trubnikov. După părerea mea, ceea ce a realizat Ulianov este tocmai eroul pozitiv despre care vorbim atît.

— Adică idealul eroului pozitiv?

— Să ieșim o clipă din cercul personajelor literare și cinematografice. Printre prietenii și cunoscuții noștri există fără îndoială oameni stăpîniți de o pasiune nobilă, căreia i se dăruiesc total. Dar aceiași oameni pot avea trăsături de caracter urite, pot face greșeli. Doar sînt oameni vii, normali. Dar cu toate că le cunoaștem slăbiciunile, continuăm să-i iubim și să-i respectăm pentru ceea ce este dominant la ei.

În artă cu acești oameni se întîmplă uneori o metamorfoză stranie. Calitățile lor reale, omenești pălesc și dispar: eroul pozitiv este înzestrat cu o garnitură completă de virtuți și numai virtuți.

Ați băgat probabil de seamă că în multe filme în care avem de a face cu profesori, inventatori, savanți — pasionați de profesia lor — eroii respectivi sînt arătați de obicei puțin ciudați, distrați, veșnic își uită ochelarii, servieta, galoșii... Și nu întîmplător. Spectatorul ride, fiindcă aceste trăsături sînt amuzante și în nici un caz nu-l coboară pe erou în ochii lui. Dimpotrivă, eroul devine mai apropiat, mai accesibil. Căci cel mai interesant într-un erou stăpînit de o poziune nobilă este tocmai ceea ce e pămîntean, viu, omenește în el.

Nu trebuie să ne temem de purtarea „necuviincioasă“ a eroului pozitiv. Dimpotrivă, să ne temem de o comportare prea „cuvincioasă“. De altfel, defectele eroilor pozitivi văzute într-o anumită lumină se dovedesc uneori a fi calitățile lor.

Sînt pentru un erou pasionat și absolut pămîntean. Numai așa convinge el. Și cu cît e mai înaltă ideea pe care o slujește, cu atît trebuie înfățișat în artă mai concret, mai „pămîntean“.

E. Rindina

TEATRU

Zavadski: 70 de ani!

Iuri Zavadski, regizorul principal al Teatrului „Mossoviet“, a împlinit 70 de ani. Din această 50 i-a dăruit scenei.

De jumătate de secol numele lui este prezent în lumea teatrului. Spectacolele lui Zavadski sînt un exemplu de talent și fantezie regizorală. Indiferent de piesa pe care și-o alege, în montarea ei se simte întotdeauna personalitatea artistului, înzestrat cu o imaginație nesecată și o bogată posibilități de creație generoase și expresive. În claritate, optimism și un maestru

exprimării scenice a dinamicii sufletului și minții umane — îndeosebi a bucuriilor omului —, continuînd cu strălucire și dezvoltînd cele mai bune tradiții ale marilor săi dascăli Konstantin Stanislavski și Evgheni Vahtangov.

Iuri Zavadski conduce de mulți ani teatrul „Mossoviet“. El a format în jurul său un colectiv talentat și unit, animat de prețiosul sentiment al ansamblului. În fruntea acestui colectiv am avut și noi prilejul să-l admirăm cu ocazia celor două turnee întreprinse în țara noastră. În 1955 ne-a oferit un „Othello“ de neuitat, cu Mordvinov în rolul titular. În 1959 ne-a desfășurat cu „Nevestele vesele din Windsor“ și cu „Mascarada“. De curind „Mascarada“ a fost reluată într-o nouă versiune scenică iar regizorul se gîndește și la un nou „Othello“.

Slujitor neostenit al teatrului, Zavadski își sărbătorește cei 70 de ani de viață cu una dintre cele mai interesante premiere moscovite: „Declarație de ură“.

Urărilor făcute de admiratorii săi din Uniunea Sovietică li se alătură și ale noastre.

Aplauze pentru Bip

Marcel Marceau este de cîțva timp în Uniunea Sovietică. Bineînțeles, ca și acum trei ani, spectacolele lui se bucură de un uriaș succes. Bineînțeles — intrucît acest minunat actor a redescoperit lumii uimitoarele posibilități ale străvechii și, după cum s-a dovedit, foarte modernei arte a pantomimei.

Eroul lui este Omul. Omul cinstit, generos, curat, cu care se bucură și suferă, ride și plînge. Bip al lui a făcut școală. Dar Marceau rămîne unic.

Continuatorul tradiției celebrului mim francez din secolul al XIX-lea Gaspard Debureau, elevul cel mai bun al lui Charles Chaplin, Marcel Marceau este profund popular în arta lui, caracterizată prin umor, forță satirică și sensibilitate.

Programul spectacolelor lui, pe care, în afară de Moscova, le mai prezintă la Leningrad, Riga, Vilnius și Soci, cuprinde „Aventurile lui Bip“, „Contraste“, „Amințiri“, „Cafeneaua“, „Procesul“, „Viața“, „Cușca“, „Atelierul de măști“.

O veste bună pentru admiratorii lui din toată lumea: Marceau a terminat de curînd filmul „Drumurile creației“ și lucrează la filmul „Contraste“. El încearcă să transpună pantomima pe ecran.

MUZICĂ

Stele în turneu

Pentru stelele muzicii instrumentale și vocale sovietice, anul 1965 va fi bogat în turnee. Marea artă a lui Richter îi va desfășura pe melomanii din Elveția, Austria, Italia, Cehoslovacia, S.U.A. Publicul românesc, austriac, francez, german, finlandez, american îi va aplauda pe Ghilels, Zak, Bașkirov, Vlasenko, Kerer, Igor Bezrodnîi va concerta în Danemarca.

Maestrul arcușului — David și Igor Oistrach, Leonid Kogan, Valeri Klimov, Boris Gutnikov, Ninel Șkolnikova — vor vizita și ei multe țări. Iar școala violoncelistică sovietică va fi reprezentată — în Cehoslovacia, Iugoslavia, Japonia, Ungaria, Bulgaria, România, R.D.G., Olanda și Japonia — de M. Rostropovici, D. Safran, M. Homișer.

La fel de vastă este și geografia artei lirice. Galina Vișnevskaja, Zara Dolobanova, Nina Isakova, Tatiana Milașkina, Galina Oleinichenko, Bela Rudenko, Ivan Petrov, Georg Ots, Alexandr Ognivțev vor cînta în Cehoslovacia, în cadrul tradiționalei Primăveri muzicale la Praga, în S.U.A., Canada, Austria, Anglia, Finlanda, Suedia și alte țări.

Un program la fel de bogat este prevăzut și pentru o serie de formații instrumentale. Cvartetele Borodin și Beethoven vor da concerte în Suedia, Austria, Bulgaria, Australia, Noua Zeelandă; Orchestra mare a Radioteleviziunii sovietice va întreprinde turnee în Cehoslovacia, Olanda, Austria, Elveția iar Orchestra de cameră sub conducerea lui R. Barșai — în Anglia, Franța, Olanda.

Și baletul sovietic își va trimite reprezentanții peste hotare. Trupa de balet a Teatrului Mare va da spectacole în Ungaria și Iugoslavia, balerinii de la Teatrul muzical Stanislavski și Nemirovici-Dancenco — în Suedia, Norvegia și Danemarca.

Iarna rusească

La Moscova, de la 25 decembrie la 5 ianuarie, se desfășoară festivalul artistic „Iarna rusească“.

În cadrul acestui eveniment, vor avea loc spectacole de teatru, de operă și balet, concerte simfonice — printre altele se va prezenta în premieră „Execuția lui Stepan Razin“ de Șostakovici pe versuri de Evtușenko — adresate unui public internațional, la Teatrul Mare (Bolșoi), la Palatul Congreselor de la Kremlin, în sala Conservatorului „Ceaikovski“.

Printre artiștii care vor apărea în acele zile pe aceste scene de mare tradiție se numără: balerinele Maia Plisețkaia, Raisa Strucikova; cîntăreții Ivan Petrov, Irina Arhipova, Galina Vișnevskaja; ansamblurile de dansuri Moiseev, Beriozka, și în linia spectacolului popular de circ, printre nenumărați virtuozii ai arenei, Oleg Popov.

Pentru pasionații de vînătoare din toată lumea, „Inturistul“ inițiază în acest sezon, ieșiri la cerbi, mistreți, căprioare. Geografia vînătorii mai cuprinde Pamirul și regiunea lacului Baikal unde se vînează urși, berbeci sălbatici, elani.

Printre alte manifestări care fac parte din afectul iernii rusești, alergări de troici. Troici! Iată-ne dintr-odată în culoarea, în specificul iernilor veșnice care coboară din marea Nord, din Siberia, peste Urali; care înaintează de-a lungul întinselor stepe, mîinate din spate de vijelii, de suflarea de gheață a lui Ded Moroz (Tata Ger), cum e numit în vechile balade, în poemul „Snegurocika“ al lui Ostrovski.

Dacă mestecenii cresc, se întind cu prisosință pe pămîntul rusec și îi vezi albind, cu trunchiurile de argint, în anotimpurile calde, ei durează cu delicatele lor culori, ca un element tipic, și în peisajul hibernal, creșcuți parcă din lunga iarnă, din albul pămîntului, ca niște mlădii, șui coloane de zăpadă împietrită.

Pentru cei care n-au umblat nicicînd pe pămîntul dintre Marea Albă și Marea Neagră, ca să dăm numai două limite geografice ale necuprinsului cuprins al patriei sovietice, rămîn imaginile scrise și zugrăvite, despre chipul iernii rusești.

Și noi, din copilărie pînă ne-au nins virstele adulte, am întrevăzut, am urmărit, printre genele în visare, ninsorile ruse: „Haida troika, sneg pușistii“... Ca să răsune pentru început clopoștii de argint ai vechiului cîntec, ai troicilor scriind diagonală tălpicilor peste plapuma albă a stepei de rece argint.

Festivalul Iernii la Moscova vrea să ne înfățișeze suita de frumuseți tradiționale, legate de plastica iernilor rusești. Pictura, literatura și muzica au zugrăvit cuprinzător acest anotimp, precumpănit în durata anului. Peisagiștii au lăsat pînze grăitoare, pline de atmosferă, de specific și poezie hibernală. Și la Korovin și la Levitan, cu game și tonuri deosebite, iarna rusească trăiește în culoare, cu toată atmosfera, lumina și farmecul unei melancolii a peisajului. Sania cu cal negru tranșează pe zăpada acoperită parcă de un praf gri-ocru, la Korovin, mai dramatic, mai rece decît cunoscuta iarnă a lui Levitan, tot cu cal, sanie, izbă și mesteceni auriți de dulcea tristețe a unui amurg de sfîrșit de iarnă.

Iarnă dramatică, iarnă a evului mediu rusec, în compoziția „Boieroaica Morozova“ de Surikov. Iarnă veche, festivă, în care tradițiile populare cîntă în culoare, și simțită bucuria mișcării în ger și în „Cucerirea cetății de ză-

Snegurocika“,
opti-

STIMAȚI CONSUMATORI,

Cu prilejul Anului Nou 1965, conducerile cooperativelor și lucrătorii din magazinele și unitățile de alimentație ale cooperației de consum vă urează dv. și familiei dv. „LA MULȚI ANI”. În noul an, 1965, unitățile cooperației de consum vor fi permanent la dispoziția dv. cu un sortiment variat de mărfuri de bună calitate, în măsură să satisfacă dorințele și exigențele tuturor consumatorilor.

Folosind zilnic — dimineața și seara — pastele de dinți spumoase, vă asigurați igiena gurii, preveniți formarea cariilor și depunerea pietrei pe dinți

Pasta de dinți „MĂRGĂRITAR”

Conține săruri de fluor și alantoină — în asociație cu alte substanțe — combate gingivitele și inflamațiile din cavitatea bucală.

Pasta de dinți „DIADENT”

Prin substanțele pe care le conține — ozulenă, etc. — previne formarea cariilor dentare.

Pasta de dinți „DOINA”

Curăță și albește dinții. Împiedică depunerea pietrei pe dinți.

Pasta de dinți „PRIMĂVARA”

Are acțiune dezinfectantă și răcoritoare. Albește și întreține dinții sănătoși.

PASTĂ DE DINȚI

WOW!

PREPARAT INTEGRAL DIN FRUCTE, BOGAT ÎN: VITAMINE, SĂRURI MINERALE ȘI ZAHARURI

NECTAR

ALBALUX

MAȘINA DE SPĂLAT RUFEE

Spală, limpește și stoarce în 8-10 minute o cantitate de 2,5 kg rufe uscate cu un consum de energie electrică care costă 0,15 lei

Se poate cumpăra și cu plata în rate lunare

„În fiecare sticlă un izvor de sănătate!”

SLĂNIC • HEBE • MALNAS
CACIULATA • LIPOVA
VILCELE

Beti
**APE MINERALE
NATURALE**

LA MAGAZINELE ALIMENTARE, ...
CENTRE DE CURĂ ȘI RĂCORITOARE, ...

se găsesc de vânzare

PRODUS COLOROM

GALLUS

VOPSEȘTE ORICE TESĂTURI
MĂTASE • BUMBAC • LINĂ
ROCHII • HAINE • BLUZE

— Dacă nu-ți lași ochii în jos, te atrin de primul cîrlig de undiță.

Întîmplare cu un leu

Faima acestui circ se răspîndise cu iuteala fulgerului în întreaga țară. Casele de bilete erau luate cu asalt iar miliția nu mai prididea să facă ordine. Fiecare număr al programului era de mare efect. Cu adevărat senzatională era, însă, apariția imblinzitorului de lei cu discipolul său favorit King. Spectatorii priveau cu răsuflarea tăiată cum, minunând biciul cu dexteritate, imblinzitorul silea fiara să facă cele mai imposibile exhibiții.

Se apropia Anul Nou și trebuia pregătit un număr special. Imblinzitorul de lei făgăduia să smulgă exclamații de uimire pînă și de la cei mai blazați spectatori. În timpul repetițiilor circul se cutremura de răgetele lui King iar imblinzitorul ieșea din arenă leorcă de apă, dar mulțumit. Totul era pus la punct. Biletele vindute și invitațiile distribuite. Pînă la premieră rămăseseră cîteva zile. Și atunci, subit, leul își dădu obștescul sfîrșit.

Ar fi imposibil de descris disperarea artiștilor. Directorul tuna, fulgera și-și smulgea părul din cap. Imblinzitorul atrîna la vedere blana leului și se îmbătă cumplit.

Eșecul era inevitabil: într-un răs-timp atît de scurt nici cel mai virtuos imblinzitor n-ar fi reușit să dreszeze un alt leu. Iar publicul, neștiutor, continua să se oprească în fața afișelor ce-l reprezentau pe King sîrînd printr-un cerc în flăcări.

Și iată că cineva a avut ideea salvatoare ca Toto, clovnul circului, să se metamorfozeze în King. Zis și făcut. Blana lui King îi venea ca turnată. La repetiții Toto s-a comportat excelent.

În ziua premierei circul se umplu pînă la refuz. Toți îl așteptau pe King. Un tunet de aplauze vesti apariția imblinzitorului și a leului. Dumnezeule, ce răgete! Nici King însuși nu răgea mai bine.

Imblinzitorul pocni din bici. Reprezentația începu. Leul dădea semne de nervozitate. Dar biciul își făcu efectul și leul execută ireproșabil primele numere. Sări pe o sumedenie de scăunele și rostogoli o sferă uriașă. Apoi imblinzitorul ridică deasupra capului un cerc cuprins de flăcări. Leul scoase cîteva răgete teribile și începu să se învîrte agitat. Prima pocnitură de bici rămase fără efect. Atunci imblinzitorul își ieși din fire și croi fiara pe spinare.

Urmă ceva de neînțeles. Leul se aruncă asupra imblinzitorului care scoase un strigăt isteric. Totul nu dură decît cîteva secunde. Din gura căscată a fiarei răsăreau doar ghețele imblinzitorului. Se produse o panică de nedescris. Pe undeva vui prelung sirena „Salvării”. Leul dezlînguț fu alungat din arenă cu mare greutate și zăvorit în cușcă.

Noi toți știam că imblinzitorul și clovnul nu se puteau suferi. Dar chiar în halul ăsta!

F. Derețki

Ce aduce anul... Spovedanie de Revelion

Anul Nou aduce unora noroc. Altorora aduce o soție, un șef mai sever decît precedentul sau o locuință cu destule camere ca să poată adăposti și o soacră. Am avut parte de toate astea la vremea mea. A urmat, apoi, o lungă perioadă plicticoasă, în care Anul Nou nu mi-a adus nimic deosebit. Pînă cînd, într-o seară de Revelion... Îngăduiți-mi, însă, să-mi descarc sufletul pe îndelete.

Nevastă-mea pleacă adesea pe teren, în provincie. Vova, băiatul nostru, e un copil teribil de neastîmpărat și răsfățat. Eu sint un om destul de ocupat și cam neprețuit în ale gospodăriei. Legătura între aceste trei propoziții mi se pare limpede.

În anul de care vă vorbeam — blestemată să-i fie amintirea — m-am pomenit, în ziua de Revelion, singur cu Vova. Nevastă-mea urma să se întoarcă din deplasare a doua zi, iar soacră-mea plecase la rude la țară. Intenționeam să profit de ocazie pentru a termina o lucrare urgentă. Nu sint un matematician strălucit, dar la un calcul elementar rezist: am socotit, așadar, la cît s-ar ridica pagubele pricinuite de Vova, lăsat fără supraveghere, și am înțeles uimitor de repede că e mult mai convenabil să dau un telefon la „Biroul de prestații la domiciliu” și să cer să mi se trimită o dădăcă.

Știți cum arată o dădăcă? Vă asigur că nu. N-am fost niciodată curentat, dar dacă aș fi fost, cred că aș fi avut senzația pe care am avut-o în clipa în care, deschizînd ușa, m-am pomenit în fața unei încîntătoare apariții de vreo douăzeci de ani, cu ochi verzi și migdalați și cu adorabili cîrlionți aurii, ce ieșeau de sub căciulița pufoasă.

— Bună ziua. Ați cerut o dădăcă pentru azi? — rosti apariția cu cel mai melodios glas din lume.

— Da, Dv. sinteți? — Întrebarea mea trăda mirarea în fața acestei imagini atît de pușin fidele unei dădăce, teama că răspunsul ar fi negativ, dar și speranța că va fi, totuși, afirmativ.

— Eu sint. Fac pe dădăca în orele libere. De fapt, sint studentă la Institutul pedagogic.

E uimitor cîte lucruri poate să uite și să-și amintească, simultan, în prezența unei dădăce, un bărbat între două vîrste, cu un început de burtă și chelie. De toate astea, de pildă, am uitat. Mi-am adus, însă, aminte că sint nebărbierit și că port o haină mototilită și papuci cu o vechime ce le dădea dreptul la pensie. Următorul sfert de ceas, timp în care dădăca încerca să-l scoată pe Vova de sub masă, unde se virise pentru a rupe nestingherit filele jurnalului de modă la care nevastă-mea ținea ca la ochii din cap, l-am folosit pentru a mă retrage și a remedia aceste ultime cusururi ale mele. Cînd m-am întors, spîlcuit, pomădat și chiar pușin par-

fumat, dădăca mi-a aruncat o privire mirată și cam severă, dar s-a mulțumit să-mi aducă la cunoștință că Vova nu mai e sub masă, că ieșise de acolo cu condiția ca ea să stea cu ochii închiși și că dispăruse fără urmă.

— Vova, vino incoace, că de nu, chem vrăjitoarea și e de rău! — am strigat, fără urmă de tact pedagogic, clasica amenințare. Căci Vova se temea de vrăjitoare mai rău decît de orice.

— Vovocika, hai la masă. Avem aici friptură de curcan, tortă, portocale, — adăugă și dădăca, după o sumară inspecție a bufetului.

Vova — nicăieri. Dar glasul îmbietor al dădăcei mi-a amintit că n-ar fi rău să îmbucăm ceva. Am întins masa cu o îndemînare pe care nu mi-am bănuț-o și, vă rog să mă credeți că am scos din bufet serviciul de zile mari și paharele de cristal, numai și numai pentru că era ajun de An Nou.

— Vă rog să puneți numai două tacimuri. Abia m-am sculat de la masă, — spuse dădăca cu un glas care mi s-a părut pușin cam sec.

M-am oprit, nehotărît, cînd, deodată, se auzi soneria.

M-am îndreptat spre ușă cu pasul meu de acum douăzeci de ani, am deschis-o și... surpriză! În fața mea se afla propria mea consoartă.

— Am vrut să-ți fac o bucurie, Kolen-

— Veniți peste o săptămînă
Desen de A. Grunin

ka. Să nu te las singur în seara de Revelion.

Dădăca... Masa pusă... Vova dispărut... Toate astea mi-au trecut prin minte cu viteza unei rachete cosmice.

— S-ar părea că nu mă recunoști! — spuse nevastă-mea cu o vădită cochetărie.

Ba da, ba da, o recunoșteam prea bine, cu toate că întreg Institutul de cosmetică făcuse tot ce i-a stat în putință pentru a o face de nerecunoscut.

— Vovocika ce face? — se interesă nevastă-mea.

— Păi... să vezi... nu știu unde e...

— Cum?

Vestibulul nostru e mic. Cîteva pași și vom fi în cameră. Ce-o să-și inchipuie? Și e așa de impulsivă! Mai bine să-i spun totul... Dar ce-ar fi de spus?

— A-a-ah-h!

Dumnezeule! Cunosc acest oftat. Are o înfinitate de nuanțe, dar nici una din ele nu promite nimic bun.

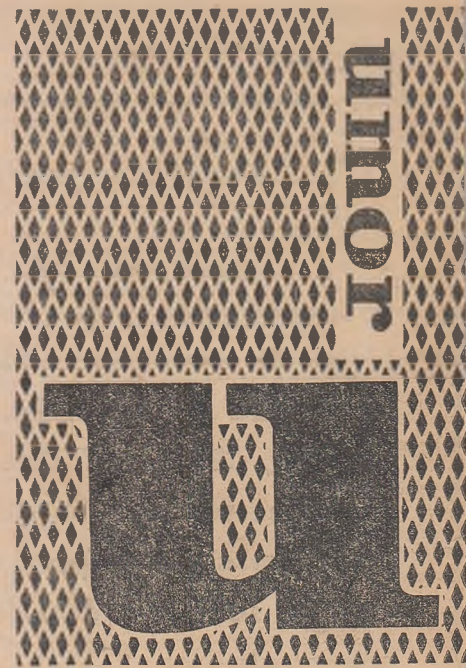
— Taniușa, lasă-mă să-ți explic, nu e ce crezi, — îngăimai eu.

— Aș-ș-a, vasăzică... — continuă ea fără să mă asculte. — Domnul se distrează... Și probabil că nu pentru prima oară... Ești un mizerabil, deghizat în om cumsecade... — frînturile astea și multe altele erau debitate sacadat, într-un crescendo năvalnic, culminînd într-un autentic finale furios: Mărturisește: ce caută vrăjitoarea asta aici?

Un urlat înfundat se auzi de undeva, de sub divan. După o scurtă vînzoleală, de sub susmenționata mobilă îșiși Vova, urînd ca din gură de șarpe:

— Pe mine mă caută, mămico, pe mine, scapă-mă...

Să vă mai spun ce-a urmat? N-aș vrea să retrăiesc acele clipe. Cert e că de atunci nevastă-mea îmi aruncă priviri bănuțoase oricîteori mă bărbieresc. Cînd pleacă în deplasare lasă consemn soacrei să nu mă slăbească din ochi. Iar Vovocika, bietul de el, crește cu convingerea eronată că vrăjitoarele au înfățișarea unor femei frumoase. Sau poate că are pușintică dreptate, mai știi?

Care pe care

Cine s-ar fi așteptat la o descindere a comisiei de control în ziua de 31 decembrie? Vestea alarmantă a adus-o portarul, care văzuse cu ochii lui, cum musafirii nepoftiți s-au îndreptat spre intrarea principală și auzise cu urechile lui că ar de gînd să urce la etajul VII.

Luat prin surprindere, administratorul clădirii se decoloră ca o cămașă de calitate a doua după primul spălat. La etajul VII robinetele erau defecte, apa pătrundea prin tavan și, colac peste pupază, lă intrarea în pod se adunase o grămadă de moloz, tocmai potrivită pentru un incendiu.

Portarul alerga de zor pe traseul intrarea principală — biroul administratorului și înapoi. Fiecare știre nouă apropia ca pa catastrofei. Comisia a pătruns în hol. Comisia a intrat în ascensor. Comisia apăsă pe butonul „et. VII”.

În ultima clipă, administratorul recurs la un gest disperat: se repezi la tabloul electric și trase de manetă. Ascensorul în țepeni între etaje, cu comisie cu tot. În aceeași clipă, pe scara din dos începuse să se foiască cîteva inși, înarmați cu fe de fel de scule. Etajul VII își schimba în fățișarea sub ochii uimiți ai locatarilor. Apa a început să curgă din robinete și nu din tavan. Grămada de moloz a dispărut ca prin farmec. Locatarii cu nervii mai slabi au conceput o scrisoare colectivă prin care cereau să se ridice administratorului un bust de bronz.

După 4 ore, 22 de minute și 5 secunde operația luă sfîrșit. Radiînd de fericire administratorul trase de manetă. Ascensorul se puse în mișcare.

În prima zi lucrătoare a noului an, administratorul fu destituit. Comisia avuse se ca sarcină să verifice funcționarea ascensoarelor.

V. Karlinski

PRUDENȚA — MAMA ÎNTELEPCIUNII

Au ciocnit...

au băut...

și au luat o gustare...

Desene de A. Oriov și A. Șvart

I. Uvalin

— Da' ce, eu n-am brad de Anul Nou?